

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Milana Taubera a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **ALD AutoLeasing D GmbH**, se sídlem Nedderfeld 95, Hamburg, Spolková republika Německo, v řízení zastoupeného Ing.Tomášem Zatloukalem,LL.M., daňovým poradcem, se sídlem Praha 1, Jungrannova 31 proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se sídlem Praha 1, Štěpánská 28), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23.11.2009, čj: 13820/09-1300-106187

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „žalovaný“) ze dne 23.11.2009, čj: 13820/09-1300-106187, kterým žalovaný k odvolání žalobce proti rozhodnutí o vrácení daně z přidané hodnoty osobě registrované k dani v jiném členském státě vydaném Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 10.3.2009, čj: 86843/09/001532109063 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že „nárok na vrácení daně se z částky 0,-Kč zvyšuje na částku 1.250,-Kč“.

Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení, poukázal na to, že je osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, a že podal žádost dne 26.6.2008 ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen zákon o DPH), která se týkala zdaňovacího období kalendářního roku 2007 ve výši 286.258,-Kč. Správce daně zaslal žalobci výzvu č.j. 21432/09/001532109063 ze dne 17.1.2009, doručenou žalobci dne 30.1.2009, ve které jej vyzval k odstranění pochybností o správnosti a průkaznosti žalobce. Na tuto výzvu reagoval žalobce dne 9.2.2009 a upozornil na to, že výzva byla doručena po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty. Dne 10.3.2009 správce daně vydal rozhodnutí o přiznání nároku na vrácení daně z přidané hodnoty, kterým zamítl žádost žalobce v plném rozsahu.

Žalobce zejména vytýká správnímu orgánu, že nepostupoval dle § 82 odst. 7 zákona o DPH, neboť žalobce nebyl po celou dobu šestiměsíční lhůty uvedené v ustanovení § 82 odst. 7 zákona o DPH upozorněn na skutečnost, že dle názoru správce daně nepředložil daňové doklady, které by jeho nárok potvrzovaly. Vzniknou-li správcům daně pochybnosti, je tento v souladu s ustanovením § 93 zákona o DPH povinen postupovat dle právního předpisu upravujícího správu daní. Postup při odstraňování pochybností upravuje ustanovení § 43. Pokud žalovaný zpochybňuje aplikaci ustanovení § 43 ve vztahu k institutu vrácení daně osobám registrovaným v jiném členském státě dle § 82 zákona o DPH, tento postup považuje za chybný. Žalovaný dle žalobce nesprávně opírá své tvrzení o znění ustanovení § 43 odst. 2 zákona o DPH, které se podle něj vztahuje pouze na podaná daňová přiznání nebo dodatečná daňová přiznání či hlášení. Současně uvedl, že v případě vrácení daně dle § 82 zákona o DPH nelze postupovat analogicky s postupem při vyměřování daně. Žalovaný ale opomíjí skutečnost, že povinnost vyzvat daňový subjekt k odstranění vad a pochybností má jak v případě vyměřovacího řízení, tak i v případě řízení o žádosti o vrácení daně dle § 82 zákona o DPH, má-li takové podání vady. Žalobce poukazuje na to, že zákon o DPH možnost analogického postupu s postupem při vyměřování daně v § 82 odst. 2 zákona o DPH výslovně upravuje. Dle tohoto ustanovení totiž může být nárok na vrácení daně uplatněn za obdobných podmínek, za nichž může být uplatněn nárok na odpočet. Přitom nárok na odpočet se uplatňuje v rámci daňového přiznání.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který v odůvodnění uvedl, že i kdyby výzva ze dne 27.1.2009 byla nezákonná z důvodu uplynutí lhůty, neměla by tato skutečnost na výsledek daňového řízení vliv, neboť odvolatel nedoložil zákonem předepsaným způsobem, tedy daňovými doklady nebo doklady o prodeji zboží, či služby vystavenými plátcem daně a nárok na vrácení daně by nebylo mu možné přiznat. Žalovaný se ale tímto zbavuje jakékoli povinnosti rozhodovat v zákonem stanovených lhůtách a zcela bezdůvodně porušuje zásadu právní jistoty a legitimního očekávání vyjádřenou nejvyššími soudními instancemi, jako např. uvedl Ústavní soud v rozhodnutí I.ÚS 654/3.

Žalobce poukazuje na to, že vycházel z obsahu ustanovení § 82 odst. 7 zákona o DPH a že tedy očekával, že mu jako osobě, které vznikl nárok na vrácení daně, bude vrácena daň nejpozději do šesti měsíců ode dne následujícího po dni podání žádosti nebo po dni odstranění vad žádosti a z toho důvodu nelze zpochybnit legitimitu očekávání daňového subjektu, že správce daně požadovanou částku v takové právně závazné lhůtě daňovému subjektu vrátí, zejména jestliže ji nevyzval k odstranění vad nebo pochybností ve lhůtě stanovené zákonem. Doručení výzvy po uplynutí zákonné lhůty bylo velmi překvapivé. Překvapivé bylo pro žalobce i tvrzení žalovaného: „že odvolatel pokud podal žádost, která měla vady a tyto vady

neodstranil, šestiměsíční lhůta pro vrácení daně běžet nezačala a nemohla tedy skončit dne 27.12.2008, jak uvádí odvolatel“. Tento závěr považuje za absurdní.

Dle žalobce ustanovení § 82 odst. 2 zákona o DPH zakládá analogii mezi úpravou platnou pro osoby usazené a osoby neusazené v daném státě tak, jak předpokládá osmá směrnice o DPH. Ustanovení § 34 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků stanovující lhůtu, do kdy je správce daně povinen vytykáci řízení zahájit analogicky platí i pro případy vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě. Po uplynutí lhůty není možné vytykáci řízení zahájit a správce daně musí daň vyměřit z jeho dostupných materiálů. Správce daně žalobci žádnou výzvu ve výše uvedené lhůtě 30 dnů ode dne podání žádosti nedoručil. Žalobce tedy vytkl žalovanému, že pokud správce daně nejednal ve smyslu ustanovení § 82 odst. 7 zákona o DPH, tj. nevyjádřil žádné pochybnosti formou výzvy ve stanovené lhůtě, měl postupovat následně dle ustanovení § 82 odst. 8 zákona o DPH, dle kterého se daň vrátí – povinně – nejpozději do 6 měsíců ode dne následujícího po dni podání žádosti nebo po dni odstranění vad žádosti. Protože v případě žalobce správce daně žádné pochybnosti nevyjádřil, byl povinen vrátit daň nejpozději do 6 měsíců ode dne podání žádosti, tj. do 27.12.2008. Pokud žalobce vyzval k odstranění pochybností o údajích v žádosti po uplynutí lhůty pro vrácení daně, postupoval správce daně v rozporu se zákonem. Závěrem požádal o zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k podané žalobě uvedl žalovaný, že žalobci nemohl vzniknout nárok na vrácení daně na základě podání neúplné žádosti a že se na něj vztahovala druhá část ustanovení § 82 odst. 7 zákona o DPH, podle níž se daň vrátí nejpozději do 6 měsíců ode dne následujícího po dni odstranění vad žádosti. Žalobce ale vady žádosti neodstranil ani na opakované výzvy, proto mu nárok na vrácení daně v požadované částce nevznikl. Ze zákona o DPH, ze zákona o správě daní, ani z jiného zákona, nevyplývá, že by správce daně směl požadovat odstranění vad žádosti o vrácení daně jen v 30 denní lhůtě od podání žádosti a po marném uplynutí této lhůty již byl povinen, bez ohledu na vady žádosti, daň vrátit požadované částce. Žalovaný upozornil na ustanovení § 82 odst. 3 písm. b) zákona o DPH, dle kterého musí osoba registrovaná k dani v jiném členském státě žádost o vrácení daně doložit povinnými přílohami, kterými jsou daňové doklady a doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby, které byly vystaveny plátcem. Žalobce tuto podmínku nesplnil (s výjimkou dokladu č. 3801 109910, na jehož základě mu byl nárok na vrácení daně žalovaným přiznán. Jako přílohu žádosti o vrácení daně předložil pouze: složku vystavenou jménem společnosti ARAL Aktiengesellschaft tvořenou 53 listy (s textem po jedné straně) s údaji ve sloupcích Německy označených : země, číslo dokladu, číslo zákazníka, datum, národní měna, celková částka v národní měně a celková částka v EUR a složkou vystavenou jménem společnosti EUROSHELL Deutschland GmbH, tvořenou 24 listy (s textem po jedné straně) s údaji ve sloupcích Německy označených: č.dokladu, dodáno a fakturováno od, země, celková částka. Tyto listiny byly předloženy v kopiích. Žalovaný ve výzvě č. 3 upozornil žalobce, že dosud nepředložil daňové doklady nebo doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby, tak jak je požadováno zákonem. S názorem žalobce, že předložení daňových dokladů je možné nahradit předložením jejich soupisu žalovaný nesouhlasí, neboť zákon o DPH předložení daňových dokladů vystavených plátcem daně výslovně požaduje. Navíc žalobce ani nepředložil soupis dokladů za tuzemská zdanitelná plnění vystavené plátcem, který toto plnění uskutečnil, když předložil pouze kopie soupisů, na kterých mají být uvedena plnění uskutečněná v různých zemích a které byly vystaveny jménem uvedených společností. Z těchto listin nevyplývá, že uvedené společnosti byly plátcí daně, tedy že byly registrovány k dani z přidané hodnoty v tuzemsku, neboť nejsou uvedena tuzemská daňová identifikační čísla, která registraci

subjektů, jako plátců daně, prokazují a společnosti uvedených názvů se v registru plátců daně z přidané hodnoty nenacházejí. Předložené listiny neobsahují většinu údajů, které se dle ustanovení § 28 zákona o DPH na daňových dokladech, včetně zjednodušených daňových dokladů, povinně uvádějí a které jsou požadovány i v případě dokladů o prodeji zboží, či poskytnutí služby, specifikovaných v ustanovení § 82 odst. 5 zákona o DPH. Protože se nejedná o listiny vystavené plátcem daně za jím uskutečněná zdanitelná plnění, nebylo ani možné žalobce dle ustanovení § 76 odst. 12 zákona o DPH vyzvat, aby chybějící náležitosti prokázal jiným způsobem. Žalobcem předložené listiny nelze akceptovat ani jako soupis daňových dokladů, což je další povinná součást žádosti o vrácení daně. Většina údajů v listinách se týká plnění, která měla být uskutečněna mimo tuzemsko a není povinností správce daně procházet desítky stran a vyhledávat v nich složky, jejich součet bude odpovídat nárokované částce.

Žalovaný dále nesouhlasí s názorem, že správce daně mohl odstranění vad žádosti o vrácení daně požadovat jen v 30 denní lhůtě dle § 43 zákona o správě daní. Žádost o vrácení daně byla neúplná, neboť neobsahovala daňové doklady, ani doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby vystavené plátcem daně. Dle ustanovení § 82 odst. 7 zákona o DPH, pokud je podaná žádost neúplná nebo vzniknou pochybnosti o její správnosti, pravdivosti nebo průkaznosti, daň se nevrátí, dokud nejsou vady a pochybnosti odstraněny. Lhůtu, v níž může plátcem daně žadatele k odstranění vad žádosti vyzvat, zákon o DPH neurčuje. Stanoví pouze šestiměsíční lhůtu pro vrácení daně, která dle § 82 odst. 8 zákona o DPH běží od podání bezvadné žádosti, nebo od okamžiku, kdy byly vady žádosti odstraněny. Znovu poukázal na to, že v případě žádosti o vrácení daně tvoří daňové doklady nebo doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby povinnou součástí žádosti a nárok na vrácení daně nemůže být žadateli bez jejich předložení přiznán. Požadavek na předložení daňových dokladů při uplatnění nároku na vrácení daně koresponduje z legislativními normami Evropského společenství. Vázanost správce daně lhůtou uvedenou v § 43 nevyplývá ani z žalobcem zmíněného ustanovení § 82 odst. 2 zákona o DPH. Pokud je zde uvedeno, že dle tohoto ustanovení může být nárok na vrácení daně osobou registrovanou k dani v jiném členském státě uplatněn za obdobných podmínek, za nichž může být plátcem uplatněn nárok na odpočet daně, je tím míněno, že žadatel o vrácení daně musí splnit obdobné podmínky jako daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně, tedy podmínky uvedené v § 72 – 76 zákona o DPH (faktické přijetí plnění, jeho použití k ekonomické činnosti, povinnost krátit nárok v případě použití pro osvobozená plnění bez nároku na odpočet daně nebo pro účely nesouvisející s ekonomickou činností atd.). Obdobnými podmínkami není ustanovení § 82 odst. 2 zákona o DPH měněn obdobný procesní postup. Závěry žalobce, o existenci lhůty, v níž musí být žadatel o vrácení daně vyzván k odstranění vad žádosti a její nedodržení má za následek povinnost správce daně přiznat nárok na vrácení daně v požadované částce, bez ohledy na vady žádosti, nevyplývá ani z judikatury Evropského soudního dvora. Tento postup nevyplývá ani z Osmé směrnice rady Evropského společenství. Poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj: 11 Ca 299/2006-43 ze dne 9.10.2008, ve kterém soud konstatoval, že nesplněním povinnosti vyplývajících z článku 7 čtvrtého pododstavce 8. Směrnice Rady Evropského společenství nevzniká automaticky povinnost rozhodnout kladně nebo povinnost požadovanou daň vrátit.

K námitce porušení zásady právní jistoty a legitimního očekávání žalobce uvedl, že rozhodnutí bylo pro žalobce předvídatelné s ohledem na předcházející dvě výzvy k předložení daňových dokladů a jejich soupisu. Stejně tak z důvodu, že postupoval dle zákona, nesouhlasí ani s námitkou týkající se libovůle správce daně. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které připomněl, že Nejvyšší správní soud opakovaně shledal, že správce daně neprovedl dokazování v dostatečné míře, neboť k určitým skutečnostem přiřadil závěry, které plynuly především z jeho osobních domněnek, nikoli však z procesu dokazování. Tak se stalo i v rozsudku ze dne 1.3.2010, čj: 5 Afs 74/2009-111 nebo ze dne 19.3.2010, čj: 5 Afs 92/2009-64. Žalobce je přesvědčen o tom, že ze soupisů je patrné, o jaká plnění se jednalo, že tato plnění podléhají dani z přidané hodnoty a že rovněž jeho dodavatelé jsou plátcí daně z přidané hodnoty. Žalovaný je ale hodnotil pouze z formálního hlediska a nepřihlédl k ostatním skutečnostem, které rovněž prokazují oprávněnost vzneseného nároku. K uplynutí šestiměsíční lhůty pro vrácení daně konstatoval, že daňový subjekt v důsledku závěrů žalovaného musí být neustále ve střehu a být schopen reagovat na výzvu správce daně, která může přijít v jakémkoli intervalu od podání žádosti. Na rozdíl od toho ale žalovaný ve výzvě vždy nějakou lhůtu daňovému subjektu k jejímu plnění stanoví. Nadále trvá na tom, že vypravení výzvy k odstranění pochybností po více než půl roce od doručování žádosti, nadto vytýkající žalobci správcem daně zcela zásadní nedostatky jeho podání představuje libovůli správního orgánu. Upozornil také na novelu zákona o dani z přidané hodnoty a to zákon č. 489/2009 Sb. a je přesvědčen, že ve světle této novely je třeba vykládat i dřívější text zákona aplikovatelný v jeho případě s tím, že v dnešní právní úpravě je lhůtě jednoznačně upravena. Stejně tak dospěl k závěru, že nelze k tíži žalobce přičíst nedostatečné personální obsazení správce daně.

U jednání soudu setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce považoval za potřebné zpřesnit žalobní body s tím, že žalobce podal žádost o vrácení daně z přidané hodnoty v zákonem stanovené lhůtě. Podle § 82 odst. 7 zákona bylo povinností správce daně vrátit daň nejpozději do šesti měsíců, pokud byla podána bezvadně a je-li úplná nebo do šesti měsíců ode dne odstranění vad, které mohou spočívat v neprůkaznosti či nepravdivosti údajů. Povinnost vrátit daň z přidané hodnoty vyplývá z Osmé směrnice – je tedy závazkem České republiky. K pochybnostem správce daně poukázal na to, že správce daně neuvedl, že by šlo o neúplné podání. Domnělé pochybnosti o správnosti a průkaznosti nebyly žádným způsobem konkretizovány. Správce daně nesdělil, jaké pochybnosti má, ani nesdělil, co mělo být uvedeno nesprávně. Na místo toho seznámil žadatele s tím, co má být předloženo. Neúplnost žádosti měla spočívat v nedostatku dokladů. Rozhodující pro posouzení této věci je skutečnost, že jak první výzva správce daně, tak druhá výzva žalovaného byla zaslána po lhůtě, která je šestiměsíční, tedy po lhůtě pro vrácení daně z přidané hodnoty uvedené v ustanovení § 82 odst. 8 zákona. Žalobce nesouhlasí s tvrzení žalovaného, že šestiměsíční lhůta pro vrácení daně plyne ode dne bezvadné žádosti, neboť zákon výslovně říká, že lhůta běží ode dne podání žádosti anebo ode dne odstranění vad. Správce daně měl dost času k tomu, aby v případě, že měl za to, že žádost je nedostatečná, vydal výzvu k odstranění vad. Nelze souhlasit s tím, že finanční orgány nemají pro výzvu žádnou lhůtu. Mohlo by dojít k paradoxní situaci, kdy by mohlo jít i o léta, kdy by k vrácení daně nedošlo. V daném případě došlo i k porušení základních zásad správné daňové správy a to jest nedostatky v součinnosti, profesionalitě a byla porušena i zásada legitimního očekávání. Je zřejmé, že pokud by žalobce podal žádost v bezvadném stavu, ale učinil by tak po lhůtě, jistě by této žádosti nebylo právě z tohoto důvodu vyhověno.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 26.6.2008 podal žalobce Finančnímu úřadu pro Prahu 1 žádost o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě. Žádost se týkala zdaňovacího období za měsíce 1-12 roku 2007 a žalobce požadoval vrátit částku 286.258,-Kč. Z části žádosti byla faktura vystavená společností Porsche Brno a dále pak soubory listin a to jednak od společnosti EUROSHELL DEUTSCHLAND GMBH a ARAL Aktiengesellschaft.

Dne 27.1.2009 vyzval správce daně žalobce k odstranění pochybností o údajích v žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty a uvedl, že vznikly pochybnosti o správnosti a průkaznosti žádosti a vyzval k předložení kopií daňových dokladů - „bod 2 v tabulce uplatňovaného nároku (ARAL Aktiengesellschaft) a bod 3 v tabulce uplatňovaného nároku (EUROSHELL DEUTSCHLAND GMBH) doložte daňové doklady vystavené plátcem, který uskutečnil zdanitelné plnění (§ 82 odst. 3 písm. b) zákona o DPH) a předložte novou tabulku seznamu uplatňovaného nároku, kde uvedete všechny daňové doklady, za které žádáte vrácení daně. V tabulce je nutno uvést čísla daňových dokladů a výši daně v CZK“. Na výzvu reagoval žalobce dne 9.2.2009 a vyjádřil přesvědčení, že na podkladě žádosti vznikl žalobci za předmětné zdaňovací období nárok na vrácení daně z přidané hodnoty, který měl být dle ustanovení § 82 odst. 8 zákona o dani z přidané hodnoty uspokojen k 27.12.2008.

Dne 20.4.2009 vydal správce daně další výzvu k prokázání skutečností, ve které vyzval žalobce k prokazovanému nároku, aby předložil jednotlivé daňové doklady nebo doklady o prodeji zboží nebo poskytnutí služby, které byly vystaveny plátcem s místem plnění v tuzemsku a předložil seznam uplatňovaného nároku, kde uvede všechny daňové doklady, za které žádá o vrácení daně. V tabulce je nutno uvést jednotlivá čísla daňových dokladů a výše daně v CZK.

Na tuto výzvu reagoval žalobce dne 19.5.2009 a znovu poukázal na to, že měl-li správce daně pochybnosti o průkaznosti a správnosti předložených dokladů měl v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 zákona o DPH povinnost zahájit postup k odstranění pochybností do 30 dnů ode dne, kdy bylo takové podání učiněno. Vzhledem k tomu, že tak správce daně neučinil, domnívala se společnost oprávněně v dobré víře, že veškeré náležitosti pro vrácení daně byly splněny. Společnost je přesvědčena o tom, že předložila doklady na nákup pohonných hmot od společnosti EUROSHELL DEUTSCHLAND GMBH a ARAL Aktiengesellschaft prostřednictvím souhrnného přehledu vystaveného uvedenými společnostmi, čímž splnila veškeré podstatné skutečnosti a podmínky stanovené pro prokázání nároku. Přestože zde není uvedena např. sazba daně, lze jednoznačně dovodit, že se v případě nákupu pohonných hmot jedná o základní sazbu ve výši 19%. Předložené souhrnné přehledy rovněž splňují náležitosti zjednodušeného daňového dokladu ve smyslu ustanovení § 28 odst. 4 zákona o DPH, kterým je společnost oprávněna prokázat svůj nárok na vrácení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2007 a který dle § 73 odst. 2 ve znění do 31.12.2007 prokazuje jinak. Společnost nákup zboží u společnosti EUROSHELL DEUTSCHLAND GMBH a ARAL Aktiengesellschaft v České republice prokázala. Tímto jí vznikl na základě předložených souhrnných přehledů nárok na vrácení daně dle § 82 zákona o DPH za zdaňovací období 2007. Oprávněnost a konkrétnost tohoto nároku potvrdil i správce daně ve své výzvě 1, ve které uvedl, že se dopočítal na částku nárokovanou společností v její žádosti, tj. na částku ve výši 286.258,-Kč a když ve své výzvě I. uvedl, že se jedná o kopie daňových dokladů. Správce daně tak přistoupil na skutečnost, že společnost prokázala svůj nárok jinak.

Dne 10.3.2009 rozhodl správce daně o přiznání nároku na vrácení daně z přidané hodnoty tak, že z požadované částky ve výši 286.258,-Kč přiznal nárok na vrácení daně ve výši 0,-Kč. Konstatoval, že žalobce byl vyzván k odstranění pochybností, ale že žalobce v odpovědi nedoložil ani jeden bod z předchozí výzvy.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval v podstatě shodně jako v podané žalobě.

Poté byla žalobci zaslána výzva ze dne 20.4.2009, na kterou reagoval žalobce dne 19.5.2009, když současně doplnil ještě své odvolání.

Dne 2.7.2009 vyzval žalobce k doplnění žádosti žalovaný, neboť formulář žádosti neobsahuje soupis jednotlivých dokladů, na jejich základě byl nárok na vrácení daně uplatněn a žádost není (vyjma dokladu od Porsche Interauto CZ spol. s.r.o.) doložena daňovými doklady nebo doklady o prodeji zboží nebo poskytnutí služby, které byly vystaveny plátcem a které tvoří povinnou přílohu žádosti o vrácení daně osoby registrované k dani v jiném členském státě. Proto byl žalobce vyzván aby podanou žádost doplnil o daňové doklady, či doklady o prodeji a zboží nebo poskytnutí služeb a o soupis dokladů, na jejich základě byl nárok na vrácení daně uplatněn. Na tuto výzvu reagoval žalobce dne 7.8.2009 a odkázal na odpovědi na předchozí výzvy. Znovu poukázal na to, že výzva správce daně ze dne 27.1.2009 byla podána až po vzniku nároku daňového subjektu na vrácení daně z přidané hodnoty. Dále poukázal na to, že předložené daňové doklady splňují náležitosti zjednodušeného daňového dokladu ve smyslu ustanovení § 28 odst. 4 zákona o DPH a žalovanému vytkl, že není správné jeho tvrzení, že sjednal soupis nákupu pohonných hmot realizovaných odvolatelem v různých zemích a od různých dodavatelů, neboť daňový subjekt zcela zřejmě prokázal nákupy pohonných hmot v ČR a nikoli od různých dodavatelů, nýbrž od výše uvedených společností, které provozují čerpací stanice na území ČR.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 tak, že nárok na vrácení daně z částky 0,-Kč zvýšil na částku 1.250,-Kč. K námitce odvolatele, že ustanovení § 73 odst. 12 zákona o DPH umožňuje nárok na vrácení daně prokázat jinak než doklady uvedenými v ustanovení § 82 odst. 3 písm. b) zákona o DPH uvedl žalovaný, že z citovaného ustanovení nevyplývá, že je možné nárok na odpočet daně (resp. nárok na vrácení daně vzhledem k ustanovení § 82 odst. 2 zákona o DPH) prokázat, aniž by byl doklad vystavený plátcem daně předložen. Povinnosti předložit daňové doklady nebo požadované doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby vystavené plátcem daně se nemohl odvolatel zhostit předložením soupisu dokladu, ze kterých navíc nevyplývá, že by byly vystaveny plátcem daně a které neobsahují náležitosti povinné uváděné na daňových dokladech. Z listin nevyplývá, že se jedná o plátce daně, jsou zde uvedena tuzemská daňová identifikační čísla a společnosti uvedených názvů se nenachází v registru plátců. Z listiny není zřejmé ani to, zda jsou uvedené částky cenami včetně daní, jaká sazba daně byla uplatněna a zda vůbec k uplatnění daně došlo. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správce daně sám potvrdil, že předložené listiny jsou daňovými doklady, když je označil za kopie daňových dokladů. Přiznal nepřesnou formulaci ve výzvě uvedenou, a současně poukázal na to, že i kdyby správce daně měl za to, že určitá listina je daňovým dokladem nebo jeho kopií, odvolací orgán k takovému závěru dojít nemusí. V daném případě kopie daňových dokladů předloženy nebyly. Navíc zákon o DPH vyžaduje pro prokázání nároku na vrácení daně předložení daňových dokladů vystavených plátcem, což kopie dokladu již není. Vzhledem k tomu, že

předložené listiny nejsou daňovými doklady, nelze je akceptovat ani jako soupisy dokladů, na jejichž základě byl nárok na vrácení daně uplatněn, neboť většina údajů se týká plnění, která měla být uskutečněna mimo tuzemsko. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že výzva ze dne 27.1.2009 byla vydána po uplynutí zákonné lhůty a uvedl, že existence lhůty pro vydání výzvy k odstranění vad žádosti o vrácení daně a automatický vznik nároku na vrácení daně požadované částce při nevydání výzvy ve stanovené lhůtě nevyplyvá ani z Osmé směrnice rady Evropského společenství. Rozhodnutí správce daně nemohlo být pro žalobce nepředvídatelné, neboť tomuto rozhodnutí předcházelo vydání výzvy, které žalobce jako odvolatel nevyhověl. Závěrem uvedl, že změnil rozhodnutí správce daně tak, že nárok na vrácení daně změnil z částky 0,-Kč na částku 1.250,-Kč, neboť ze spisového materiálu zjistil, že odvolatel uplatnil také nárok na vrácení daně na základě daňového dokladu č. 3801 109910 vystaveného společností Porsche Interauto CZ spol. s.r.o. Brno, který byl jako příloha předložen k podané žádosti o vrácení daně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů a přitom vycházel ze skutkového a správního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána dne 28.1.2010 proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Dále se pak soud zabýval důvodností podané žaloby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení daně z přidané hodnoty proto, že žalobce podal neúplnou žádost, když listiny k přiložené nejsou daňovými doklady nebo doklady o prodeji zboží či poskytnutí služby, tak jak je požaduje zákon, přičemž vady žádosti neodstranil ani na opakované výzvy. Mezi účastníky je dále sporné, zda výzva ze dne 27.1.2009 byla vydána po uplynutí zákonné lhůty stanovené v § 82 odst. 8 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH ve znění platném v době rozhodování správních orgánů (dále jen „zákon o DPH“).

Podle § 82 odst. 8 zákona o DPH osobě registrované k dani v jiném členském státu, které vznikl nárok na vrácení daně, se daň vrátí nejpozději do 6 měsíců ode dne následujícího po dni podání žádosti nebo po dni odstranění vad žádosti.

Podle § 82 odst. 7 zákona o DPH pokud je podaná žádost neúplná nebo vzniknou pochybnosti o správnosti, pravdivosti nebo průkaznosti podané žádosti, daň se nevrátí, dokud nejsou odstraněny vady a pochybnosti.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku., v níž žalobce namítal, že v důsledku toho,

že žalobce byl vyzván k doplnění žádosti o vrácení daně až po uplynutí šestiměsíční lhůty od podání žádosti, stanovené v ustanovení § 82 odst. 8 zákona o DPH, měla být žalobcem požadovaná částka vrácena a že tímto postupem došlo i k porušení článku 7.4 Osmé směrnice Rady EHS ze dne 6.12.1979, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Úprava vrácení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku.

Podle čl. 7.4. Osmé směrnice rady (79/1072/EHS) rozhodnutí o žádosti o vrácení daně bude oznámeno do šesti měsíců ode dne, kdy byla žádost spolu s veškerými doklady požadovanými touto směrnicí k posouzení žádosti podána příslušnému orgánu uvedenému v odstavci 3. Daň se vrací před koncem uvedené lhůty na žádost žadatele v členském státě, kde o vrácení požádal, nebo v členském státě, v němž je usazen. V posledním uvedeném případě hradí bankovní poplatky za převod žadatel. Zamítnutí žádosti musí být odůvodněno. Lze se proti němu odvolat k příslušným orgánům dotyčného členského státu formami a ve lhůtách, které jsou stanoveny pro žádosti o vrácení daně předkládané osobou povinnou k dani usazenou v tomto státě.

Z citovaných ustanovení zákona o DPH i Osmé směrnice, ze které úprava délky lhůty v zákoně o DPH vyplývá, je patrné, že tyto neobsahují žádné ustanovení, které by upravovalo právní následky nedodržení uvedené šestiměsíční lhůty správním orgánem. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že samotná skutečnost nedodržení uvedené lhůty nezpůsobuje nezákonnost vydaného a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ani národní zákon nespojuje s nedodržením lhůty žádné speciální právní následky, respektive nespojuje s touto skutečností fikci, že po uplynutí lhůty musí být částka, jejíž vrácení se určitý subjekt domáhá, vrácena nebo že musí být kladně rozhodnuto o vrácení požadované částky. Žalobci tedy nemohl ke dni podání žádosti o vrácení daně vzniknout automaticky nárok na její vrácení a žalovaný tedy nepochybil, jestliže ve lhůtě do 26.12.2008 žalobci DPH nevyplatil, když dospěl k závěru, že podaná žádost není úplná.

Nelze přehlédnout, že ustanovení § 82 odst. 8 zákona o DPH upravuje vrácení daně z přidané hodnoty osobě registrované k dani v jiném členském státu, které vznikl nárok na vrácení daně s tím, že stanoví lhůtu kdy má být daň nejpozději vrácena, tedy lhůtu do 6 měsíců. Následně ale zákon odlišuje dvě situace, které mohou nastat. Daň má být vrácena ve lhůtě počítané ode dne následujícího po dni podání žádosti, ale za situace, že žádost je vadná, počíná lhůta k vrácení daně běžet až ode dne následujícího po dni odstranění vad žádosti. Ustanovení § 82 odst. 8 nelze vykládat izolovaně. Naopak je nutno přihlídnout při jeho výkladu k ustanovení § 82 odst. 7, ze kterého vyplývá povinnost správce daně dbát o to, aby žádost byla podána řádně, tedy, aby měla veškeré náležitosti – byla správná, úplná, průkazná. Tedy, aby z ní bylo možno jednoznačně posoudit, že nárok na vrácení DPH byl učiněn oprávněně. V daném případě ale žalobce podal žádost o vrácení DPH bez zákonem požadovaných dokladů, tedy žádost vadnou, neúplnou. Podklady, které žalobce přiložil k žádosti, nejsou, s výjimkou daňového dokladu vyhotoveného Porsche Interauto CZ spol s. r.o., řádnými daňovými doklady požadovaným zákonem v § 82 odst. 3 písm.b/ zákona o DPH.

Aby mohla nastat situace, kterou se snaží navodit žalobce, že uplynutím šestiměsíční lhůty vzniká žadateli automaticky právo na vrácení DPH, musel by takovýto důsledek vyplývat přímo ze zákona, což ale nikde v zákoně o DPH uvedeno není a nevyplývá to ani z Osmé směrnice. V ní je naopak v bodě 7.4. uvedeno, že rozhodnutí o žádosti o vrácení daně bude oznámeno do šesti měsíců ode dne, kdy byla žádost spolu s veškerými doklady

požadovanými touto směrnicí k posouzení žádosti podána příslušnému orgánu uvedenému v odstavci 3. Z toho vyplývá, že předpokladem pro vrácení DPH musí být bezvadná žádost, jejíž součástí jsou veškeré zákonem požadované doklady. Takže ani z této směrnice nelze dovodit, že by pouhé uplynutí lhůty bylo tou právní skutečností, na základě které by automaticky vznikl žadateli nárok na vrácení DPH. Stejně tak zákon nestanoví ani lhůtu, ve které by měl správce daně vyzvat žadatele o vrácení DPH k odstranění vad podané žádosti, neboť nelze dovodit, že by se na posouzení žádosti o vrácení daně měla vztahovat lhůta pro zahájení vytykácího řízení k daňovému přiznání. Pokud by soud přistoupil na stanovisko žalobce, nastala by absurdní situace, že v případě marného uplynutí 30 denní lhůty pro zaslání výzvy a následně také uplynutí 6 měsíční lhůty od podání žádosti, by již správce daně nebyl oprávněn vůbec zkoumat, zda nárok byl uplatněn oprávněně.

Pokud jde o nedostatky v podané žádosti, žalobce v podané žalobě tvrdí, že z podkladů, které předložil správci daně jednoznačně vyplývá, že společnosti, které poskytly žalobci zboží, byly společnosti zabývající se prodejem pohonných hmot, které byly nakoupeny v České republice a při jejich prodeji byla uplatněna základní sazba DPH, z čehož jednoznačně vyplývá, že jednotlivá plnění byla uskutečněna. Městský soud v Praze ale dospěl k závěru, že předložené kopie listin daňovými doklady ani doklady o prodeji zboží vystavenými plátcem daně ve smyslu zákona nejsou, neboť z nich nevyplývá, že společnosti EUROSHELL Deutschland GmbH a ARAL Aktiengesellschaft jsou registrovány k dani z přidané hodnoty v tuzemsku, když zde nejsou uvedena tuzemská daňová identifikační čísla. Listiny neobsahují většinu údajů, které se dle § 28 zákona o DPH na daňových dokladech povinně uvádějí a které jsou požadovány i v případě dokladů o prodeji zboží dle § 82 odst. 5 zákona o DPH. Neprokazují tedy uskutečnění plnění a žalovaný postupoval správně, když žalobce k doplnění podané žádosti vyzval.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že došlo postupem správních orgánů k porušení zásady právní jistoty a legitimního očekávání, neboť žalobce byl dvěma výzvami zaslánými správcem daně upozorněn na nutnost doplnění podané žádosti a současně byl poučen o následcích pro případ, že nebude dle výzvy postupovat a vady žádosti neodstraní. Pokud potom správce daně žádosti žalobce o vrácení DPH nevyhověl, nelze o překvapivém rozhodnutí hovořit.

Za nedůvodnou považuje soud i námitku žalobce, že postup správce daně a žalovaného představuje zakázanou libovůli státních orgánů, neboť správní orgány v tomto případě, jak soud již shora uvedl, postupovaly v souladu se zákonem, když vyzvaly žalobce k odstranění vad žádosti a lhůta pro vrácení DPH by tak započala běžet až od okamžiku, kdy by žalobce vady odstranil tím, že by doplnil žádosti o požadované daňové doklady. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, nemohly správní orgány žádosti o vrácení daně vyhovět. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2008, č.j. 9 Afs 110/2007 – 102 a ze dne 20.7.2007, č.j. 8 Afs 59/2005 – 53, na která v žalobě odkazuje žalobce, na danou situaci nedopadají, neboť řeší otázku obsahu a konkrétnosti výzvy správce daně podle § 43 daňového řádu a nikoli postup správních orgánů při jejím vydání.

Městský soud v Praze po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. prosince 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu